

‘Met prachtig geschreven proza en haarscherp inzicht trekt Katie Gutierrez ons mee in de aangrijpende en complexe wereld van *Meer dan je ooit zult weten*. Hoewel de dubbele verhaallijnen me de adem benamen, intrigeert Gutierrez’ intieme en meelevende portretten van deze vrouwen, hun mannen, en de vele geheimen die ze bewaarden, me nog veel meer. Gepassioneerd, buitengewoon intelligent en spannend.’ – Jean Kwok, *New York-Times* bestsellerauteur

‘Een uitgestrekte, verbluffende, kronkelende triomf. Dit is een verhaal over huwelijk en moord, over de geheimen die we verdragen en de leugens die we onszelf vertellen om ze te behouden. Zo pijnlijk slim en stijlvol; *Meer dan je ooit zult weten* is een bijzondere roman van een zeer bijzondere schrijver.’ – Chris Whitaker, *New York-Times* bestseller-auteur

‘Een uitzonderlijk, verbluffend debuut – ik was er helemaal weg van.’ – Ashley Audrain, *New York-Times* bestseller-auteur

‘Met spannend, sfeervol proza en een ingewikkeld plot is Katie Gutierrez’ debuut *Meer dan je ooit zult weten* zowel een suspensevol mysterie als een familiedrama, als een scherpzinnig onderzoek naar moederschap, liefde en geheimen. Ik las deze moreel complexe roman gretig, wanhopig om te weten te komen hoe het de twee vrouwen in het hart van het verhaal zou vergaan. Je zult dit boek niet kunnen neerleggen.’ – Lara Prescott, *New York-Times* bestsellerauteur

‘Zo verslavend als een waargebeurde whodunnit, met aandacht voor de ethische implicaties van het waargebeurde true-crimegenre, verkent *Meer dan je ooit zult weten* hoe we onszelf in de knoop leggen, één keuze per keer, en wat het kost om de schade te analyseren. Dit is een page-turner

boordevol empathie, kristalhelder en veelzijdig, een venster op de jaren tachtig in Mexico-stad en Laredo, en de manieren waarop de gemeenschap ons zowel drijvend houdt als naar beneden trekt. Katie Gutierrez is een krachtig verteller en ze creëert fabelachtig gecompliceerde, volledig gevormde personages die je lang na de laatste pagina bijblijven.’ – Julia Fine, auteur

‘Het is moeilijk te geloven dat deze meesterlijke roman een eerste boek is. Katie Gutierrez hanteert de gevaarlijke bochten als een Formule 1-coureur. Dat elegantie, duisternis en zelfs angst zo behendig in het verhaal verweven zijn, maakt het een verrukkelijk boek om te lezen. Meer boeken, graag.’ – Luis Alberto Urrea, auteur

‘Gutierrez geeft ons twee volledig afgeronde, kwetsbare en fascinerende personages met Cassie en Lore. Door Lore’s verhaal te vertellen via flashbacks die prachtig gesitueerd zijn in Mexico en Texas, geeft ze ons, en Cassie, een diepgaand inzicht in hoe een vrouw verstrikt kan raken in een dubbelleven vol leugens. Liefde, betoogt ze, is rommelig, vluchtig en buiten onze controle – maar daardoor des te mooier. Gutierrez verbeeldt de vaak eendimensionale vrouwelijke personages van true crime met verfijning en gratie.’ – *Kirkus (starred review)*

‘In haar eerste boek heeft Gutierrez een meeslepend, *character driven* misdaadverhaal geschreven dat de interesse van de lezer vasthoudt tot het einde, dat, inderdaad enigszins dubbelzinnig is, maar, zoals Lore zelf denkt: de waarheid is een kneedbaar iets.’ – *Booklist*

‘Een fantastisch debuut. (...) Dit is een intrigerende roman, onverbiddelijk en evocatief in zijn meeslepende studie van liefde, moederschap, seks, Mexico, journalistiek en meer.’ – *The Washington Post*

MEER
DAN JE
OOIT
ZULT
WETEN

Katie Gutierrez heeft een MFA van Texas State University en haar werk is onder andere gepubliceerd in *Harper's Bazaar*, *The Washington Post*, Longreads en *Texas Monthly*. Ze is geboren en getogen in Laredo, Texas, en woont tegenwoordig met haar echtgenoot en twee kinderen in San Antonio. Dit is haar eerste roman.

KATIE GUTIERREZ

MEER
DAN JE
OOIT
ZULT
WETEN

roman

Vertaald uit het Engels door Elvira Veenings

MERIDIAAN
UITGEVERS

2022

Eerste druk juli 2022

© 2022 Katie Gutierrez

© 2022 Nederlandse vertaling Elvira Veenings

Oorspronkelijke titel *More Than You'll Ever Know*

Oorspronkelijke uitgave William Morrow, an imprint of
HarperCollins Publishers

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld Arcangel Imágenes sL

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 54 8

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

 LinkedIn Meridiaan Uitgevers

Voor mijn familie. Los quiero mucho, mucho, mucho.

DEEL I

CASSIE, 2017

Tegen de tijd dat ik het artikel over Lore Rivera voor het eerst las, was mijn moeder al een jaar of twaalf dood. Dood, maar niet weg. Ze was als mijn schaduw, donker en langgerekt in het juiste licht, onontkoombaar en ongrijpbaar.

Iedereen had van mijn moeder gehouden. Ze was juf van groep vijf en op een keer vertelde ze onze klas dat de geschiedenis geschreven werd door degenen die de macht bezitten en die willen behouden. 'Dus, als je je studieboeken leest, vraag je dan altijd af wie het verhaal vertelt en wat zij erbij te winnen hebben als jij het gelooft.' Mijn klasgenoten hadden op dat moment naar mij gekeken, vol ontzag voor mijn moeders subversieve manier van lesgeven, en ik had glimlachend teruggekeken, trots dat zij van mij was en ik van haar.

Elke vrijdagavond nestelden zij en ik ons op de bobbelige tweed-bank om samen naar *Dateline* te kijken. Af en toe raakten onze vingers elkaar, plukkend aan de warrige franje van onze favoriete blauwe deken, en dan giechelden we zachtjes, alsof we elkaar betrapten op iets privés. We wachtten tot Stone Phillips, met zijn sterke kaaklijn en ernstige ogen, de eindeloze manieren uit de doeken deed waarop mensen elkaar iets aan konden doen.

Dit speelde zich af in Enid, Oklahoma, halverwege de jaren negentig, in de tijd voor mijn negende verjaardag, toen mijn leven nog gewoon was. Ik had nog niet geleerd hoe kostbaar 'gewoon' kon zijn en vond het opwindend om te zien hoe de camera van *Dateline* over foto's gleed van glimlachende blonde vrouwen, die vrolijk op de fiets zaten of een bruidstaart aansneden, zich niet bewust van hun tragische einde. Ik kon het niet laten om me in hen te

verplaatsen of mezelf te zien zoals de camera me dan zou zien, een dood meisje dat nog leeft. Ik snoof mijn moeders geur van stiekeme sigaretten en krijtstof op als ze me tegen zich aan trok, en misschien is het dat genoeglijke waarmee het allemaal is begonnen, want vanaf die bobbelige tweed-bank kon ik een onbekende wereld vol gevaren verkennen zonder ooit de veiligheid van mijn moeders warmte te verlaten, huiverend in de nabijheid van de blazende wolf bij een bakstenen huis.

Behalve dat bakstenen muren niets uithalen wanneer de wolf daarbinnen woont.

Later, toen ik niet langer samen met mijn moeder naar *Dateline* keek, toen ik helemaal niets meer met haar deed, leende ik de misdaadboeken met drie, vier tegelijk bij de openbare bibliotheek van Enid en stopte ze als smokkelwaar in mijn rugzak. Ik verslond *In koelen bloede* en *Helter Skelter* zoals ik me voorstelde dat jongens van mijn leeftijd naar porno keken, heimelijk rondtastend onder de dekens. Ook ik tastte rond, zoekend naar een of ander duister inzicht, naar begrip. Ik liet mijn handen over de geplastificeerde omslagen glijden, vettig van vingerafdrukken zoals de mijne. Ik las de andere namen op de bibliotheekkaarten, Jennifer, Nicole, Emily, en vroeg me af of zij ook over seriemoordenaars lazen onder de gouden koepel van hun dekens, dankbaar voor iets wat nog schrikwekkender was dan de stem van hun vader die door de muren sijpelde.

Op de middelbare school ontwikkelde mijn clandestiene obsessie voor true crime zich tot duidelijke doelen, met als eerste en allerbelangrijkste: mijn vertrek uit Enid, Oklahoma. Studeren. Journalist worden. Het soort boeken schrijven dat ik had verslonden en dat mij jarenlang had verslonden. Boeken die naar de lelijkste kanten van de mensheid keken en vroegen: hoe is het zo ver gekomen?

In het jaar dat Lore Rivera in mijn leven kwam, waren

er eindelijk artikelen van mijn hand verschenen in *Vice* en *Texas Monthly*, maar mijn grootste coup als aspirant-true-crimeschrijfster was een parttimeblog voor H2O, een televisienetwerk dat na grondig marktonderzoek een omslag had gemaakt van romantische lowbudgetfilms naar true crime. Kennelijk waren vrouwen het beu om naar knappe witte stelletjes te kijken die verliefd werden op ijsbanen en tussen de hooibalen. Ze wilden liever weten hoe vaak je iemand met dat scherpe schaatsijzer moet steken voordat hij dood is en of de lichamen in die kleine boerendorpen ooit voorgoed begraven bleven. Hun dorst was niet te stillen. Ze wilden niet alleen de ‘fulltime crime’ die het netwerk bood, ze wilden een blog die ‘de interessantste moorden op internet’ op een rijtje zette. Een alledaagse schietpartij voldeed niet langer. Ze wilden het nieuwste van het nieuwste. En daar begon mijn verhaal.

Vijftien uur per week speurde ik voor dertien dollar per uur het web af naar moorden waarvoor het afgestompte kijkerspubliek op de muis zou klikken. Ik las nationale en lokale kranten, scrolde door true-crimeforums en *subreddits* en baande me een weg door 4chan-threads als een speleoloog in menselijk vuil. Ik stelde een aantal Google Alerts in met termen als ‘moord’, ‘verminking’, ‘ontvoering’ en ‘huurmoord’, en elke ochtend stroomde mijn inbox vol alsof je een zandloper omdraait.

De best lopende moorden waren bizar gruwelijk met ofwel een briljant, ofwel een amateuristisch element (dat laatste kwam veruit het meest voor). Daarbij hadden ze doorgaans één aspect met elkaar gemeen: de dood van een vrouw. Hoewel slechts een kwart van alle moordslachtoffers een vrouw is, is het als vrouwen worden vermoord, vrijwel altijd door een man. Zodra mannen vrouwen gaan vermoorden in plaats van andere mannen, nou, dan wordt het al gauw een creatieve bende met ijzerzagen en mysterieuze verdwijningen uit kleine Cessna’s of ze

worden levend begraven. Op een blog als de onze verkochten dat soort dingen goed.

Die vrijdagochtend ging mijn belangrijkste post over een vent uit Florida die het hoofd van zijn ex had ingeslagen met een stuk elektrisch gereedschap nadat zij hém had betrappt met een andere man. Vervolgens had hij haar ledematen gedeeltelijk opgelost in zuur en de rest in stukjes gehakt, klein genoeg om in een vissersemmer van twintig liter te passen, waarmee hij naar een moeras ging om de alligators te voeren. Helaas hadden de alligators meer trek in de ledematen van een levende. Hij moest het alarmnummer bellen, te zwaar gewond om zich van de gruwelijke inhoud van de emmer te ontdoen voordat de hulpdiensten arriveerden. De meeste reacties waren vol leedvermaak, in de trant van 'boontje komt om zijn loontje'.

Ik was wel eens benieuwd naar mijn publiek dat, althans volgens het marktonderzoek, uitsluitend uit vrouwen bestond. Hoe verklaarden zij het plezier waarmee ze door de content scrolde die ik had geselecteerd? Brachten de menselijke bosbranden hun eigen ellende terug tot het vlammetje van een opflakkerende lucifer? Voorzag het geweld hen van een taal voor hun persoonlijk lijden?

Ik wilde graag denken dat het zo iets moest zijn, want ik voelde me steeds meer een grijnzende verzamelaar van andermans tragedies, om die als trofeeën voor te schotelen aan een onzichtbare, bloeddorstige menigte. De vrouw in die vissemmer was ooit iemand geweest. Misschien lagen haar melktanden nog ergens in een la, zoals mijn moeder de mijne had bewaard in het oude vilten sieradenzakje dat ik na haar dood had gevonden.

Het was lastig om trots te zijn op dit soort werk.

Met één oog op de klok hield ik in de gaten wanneer ik moest gaan inpakken voor een Fourth of July-weekend met de familie van mijn verloofde, toen ik een e-mail binnencreeg met een Google-melding: 'Haar geheime levens: Hoe het dubbele huwelijk van een vrouw leidde tot de moord op een onschuldige man.'

Ik was zo gewend aan dode vrouwen dat ik even dacht dat ik de kop verkeerd had gelezen. Toen voelde ik de prikkel van mijn nieuwsgierigheid, abrupt en scherp.

Het verhaal kwam uit de *Laredo Morning Times*, een lokale krant van een stad een paar uur ten zuiden van Austin, waar ik woonde. Ik klikte op de link. Mijn scherm vulde zich met de vetgedrukte kop en twee zwart-witfamiliefoto's, van elkaar gescheiden door een dramatisch gestileerde traan. Op de eerste foto, met het onderschrift '1978', hielden een zekere Fabian Rivera en zijn vrouw Dolores samen een groot formaat schaar vast tijdens een of ander evenement waarbij een lint moest worden doorgesneden. Haar krullende zwarte haar waaierde uit over haar oren en de bungelende oorbellen. Ze lachte met ronde wangen, haar kin iets omhoog, alsof ze net wilde opkijken naar haar man. Ze droeg een stijf mantelpakje met schouderbepantelingen en Fabian keek in de camera met een lichte glimlach om zijn lippen en ogen. Naast hen grijnsden twee donkerharige jongens, een tweeling – Gabriel en Mateo Rivera, volgens het onderschrift – alsof ze het v-teken maakten achter de rug van hun ouders.

De andere foto was gemaakt in 1984. Het was een studioportret in een afgezaagd kerstdecor: glinsterende, vuistdikke sneeuwvlokken hingen boven de takken van een overdadig versierde kerstboom. Deze keer leunde dezelfde vrouw, Dolores, tegen een andere man aan, een zekere Andrés Russo. Breed glimlachend hield hij zijn rechterarm om haar schouders geslagen. Dolores' handpalm rustte op de schouder van een lachend tienermeisje in een

geruite rok met slobbersokken en Dr. Martens eronder. Naast haar zat een jongen van elf of twaalf, met grote ogen achter een donkere bril.

Niets op deze twee foto's wees op een barst in de verbondenheid van het paar, maar goed... mijn eigen ouders hadden tot het bittere eind zij aan zij uien en paprika's gehakt voor de fajita-avond. Ze hadden elkaars hand vastgehouden in de auto en meegezongen met de Eagles. Elk jaar op hun trouwdag vertelden ze hoe ze elkaar hadden ontmoet: twee negentienjarigen die op een regenachtige winteravond allebei zin hadden gekregen in Baskin-Robbins-ijs. Het lot.

Hoe het er van buitenaf uitzag zei niets.

Ik nam een slok koud geworden koffie en begon te lezen.

Penelope Russo was vijftien toen ze Dolores Rivera leerde kennen, de vrouw die haar stiefmoeder zou worden en haar leven voorgoed zou veranderen. Dat was in december 1983. Bij die eerste ontmoeting begonnen ze met het versieren van de kerstboom in het appartement van Penelopes vader, Andrés, in Mexico-Stad. Een klein kunstboompje, omdat Penelopes broer Carlos, destijds twaalf jaar oud, allergisch was voor een echte. De hele onderneming duurde twintig minuten, waarop ze naar Churrería El Moro gingen voor *churros con chocolate*.

Penelope had vanaf het begin begrepen waarom haar vader verliefd was geworden op deze nieuwe vrouw. Dolores was tweeëndertig jaar oud, een succesvolle internationale bankier uit Laredo, die er te midden van de verwoestende peso-devaluatie in was geslaagd haar baan te behouden. Ze was slim en aantrekkelijk, herinnert Penelope zich, met sprankelende bruine ogen en een aanstekelijke lach.

Het moge duidelijk zijn dat er een pijnlijk prijskaartje hangt aan deze herinnering: gedachten aan Dolores

gaan gepaard met het verdriet over haar bedrog, de schok iemand te vertrouwen, van iemand te houden zelfs, van wie elk woord een leugen bleek te zijn.

Mijn nieuwsgierigheid was al aan het muteren, kreeg ledematen waaraan nieuwe vingers ontsproten. Ik stelde me voor dat het stukje van mijn moeder dat ik in mij droeg, trilde als een magneet die zijn tegenpool voelt.

Hier moest ik meer van weten.

De *Laredo Morning Times* plaatste weinig op Twitter, maar op Facebook tagden lokale lezers elkaar gretig, om te laten zien hoe goed ze Dolores kenden: iemands tante werkte met haar samen; iemands vader was op de middelbare school met haar uitgegaan, en was zij niet de dame op dat billboard van de bank op de Avenida San Bernardo een paar jaar geleden, die ene, dicht bij de brug? *'Pobrecitos, los esposos, stel je voor!'* En: 'Wat een lef, hebben ze haar niños wel afgenomen?' En: 'Sodeju, dat is mijn buurvrouw! Altijd buiten om die jungle van haar water te geven.' Ongeveer de helft van de reacties was in het Engels, de andere helft in het Spanglish of volledig in het Spaans, zodat ik Google Translate moest openen om ze te begrijpen.

Her en der deden anderen een duit in het zakje, duidelijk buitenstaanders: een man met een Amerikaanse vlag als profielfoto die zich afvroeg of Dolores nog neukbaar was, of een rossige blanke kerel met een vissershoed die schreef: 'Fucking Mexicanen.' Niet één maar twee incels kropen uit hun naar sperma stinkende kelders om te verkondigen dat dit de reden was waarom vrouwen als seks-slavinnen gehouden moesten worden, het was de enige manier waarop argeloze mannen zichzelf konden beschermen. Op deze opmerkingen reageerden de vrouwen met variaties op: 'Ga jezelf neuken, *pendejo*, niemand anders zal het doen.'

Genuanceerd commentaar zou ik het niet willen noemen.

Toen de voordeur knarsend openging, zat ik nog steeds op de grijze loveseat, die tevens dienstdeed als kantoor. ‘Shit,’ siste ik toen ik op de klok keek. Het was na vieren. De familieboerderij van mijn verloofde was drieënhalf uur rijden van Austin als het niet druk was – en wanneer was het nou niet druk – en ze verwachtten ons om acht uur voor het diner. Ik was nog niet eens begonnen met inpakken.

‘Hé, mooie meid,’ riep Duke, maar zijn aanvankelijke grijns verdween bij het zien van mijn opengeklapte laptop en in sokken gestoken voeten.

‘Voordat je het vraagt,’ zei ik, terwijl ik naar de deur liep om hem te begroeten, ‘ik sta nog nét niet helemaal klaar.’ Duke was breed en stevig, zijn huid ziltig van het zweet, en hij rook naar vuur en honing toen ik hem kuste.

Duke vond het vreselijk om te laat te komen. Dat krijg je als je opgroeit op een melkveebedrijf: als je een koe of geit niet melkt wanneer het moet, gaat ze jammeren en stampen van de pijn die jij hebt veroorzaakt. En zo was Duke opgegroeid met doen wat hij moest doen op het moment dat het gedaan moest worden. Dat vond ik aan het begin van onze relatie geweldig, hoe hij precies op het afgesproken tijdstip belde en sms’te of langskwam. Het liet echter maar weinig ruimte voor fouten.

‘Werk,’ voegde ik eraan toe toen ik de glimp van irritatie op zijn gezicht zag.

‘O.’ Dukes gezichtsuitdrukking ontspande zich toen hij de koelkast opendeed om zich ervan te vergewissen dat er niets in zat wat kon bederven tijdens onze afwezigheid. ‘De terugblik op Antone’s? Daar ben ik reuzebenieuwd naar.’

Duke was een groot fan van mijn niet-misdaadgerelateerde freelancewerk. Hij vond mijn obsessie macaber, het feit dat ik urenlang misdaadprogramma’s kon bingen,

van prestigieuze documentaires tot *Forensic Files*, afhankelijk van mijn stemming, evenals de stapel boeken op mijn nachtkastje met donkere omslagen en langgerekte, vetgedrukte letters, de podcasts waar ik tijdens mijn wandelingen naar luisterde – ik heb een keer dertien kilometer rond het meer gelopen, omdat ik beslist nog één aflevering van *Serial* moest horen – en de forums waarop ik teruggreep als ik niet kon slapen, mijn nachtelijke valpartijen in konijnenholen. De map op mijn bureaublad met het etiket INTERESSANTE MISDADEN, waar ik artikelen en screenshots en vroeg onderzoek in opborg. Dat kwam allemaal boven op de vijftien uur per week waarin ik aan de blog werkte.

Maar ja, moet je zien waar Duke vandaan kwam. Ouders die veertig jaar later nog steeds elkaars hand vasthielden, die elke zondag belden en gekoelde pakketten opstuurden met crème fraîche, geitenyoghurt, honing en jam. Broers en zussen die de groepschat voortdurend opbliezen met foto's en memes en persoonlijke nieuwtjes. Jeugdherinneringen over het borstelen van de paardenflanken tot ze glommen als water en – letterlijk – naar huis hollen als de etensbel ging. Ook na de kennismaking met zijn familie bleef ik zijn verhalen nog een tijdje uitvlooien op verborgen wrok of geheime trauma's, maar ik vond niets. Hij was jongensachtig open, onbezoedeld. Dat vond ik geweldig aan hem. Het betekende echter ook dat hij geloofde dat mensen van nature goed waren en liever wegkeek van bewijzen van het tegendeel. Ik wilde nooit meer verrast worden, dus ik keek wel en bleef kijken, tot zelfs mijn dromen bloederig waren.

'Ik heb het stuk over Antone's vorige week ingeleverd,' zei ik. 'Nee, ik stuitte vandaag op een verhaal over een vrouw, een moeder nog wel, die in de jaren tachtig in het geheim getrouwd was met twee mannen tegelijk. Eind van het verhaal is dat de ene echtgenoot wordt vermoord door de andere.'

Duke gooide wat ham weg die op het punt stond slijmerig te worden en antwoordde met een half lachje: 'Ik vraag me wel eens af hoe het zou zijn om normale werkupdates van jou te krijgen.'

'Kun je je voorstellen wat een moeite het gekost moet hebben om dat voor elkaar te krijgen?' vroeg ik terwijl ik mijn laptop uitzette. 'En waarom, hè? Hoe komt een vrouw, een moeder nota bene, ertoe om zoiets te doen? Niet dat moeders hun kinderen altijd op de eerste plaats zetten' – daar wist ik alles van – 'of dat ze dat zouden moeten doen, maar dit is wel even wat anders.'

'Ja, raar is het zeker. Maar, Cass...' Duke rinkelde met zijn sleutels, een zenuwtrekje waar hij zelf geen erg in had.

Ik keek op, meteen op scherp. 'Wat?'

Hij liep de kamer door naar waar ik gehurkt zat om mijn oplader uit de muur te trekken. 'We hebben elkaar de laatste tijd nauwelijks gezien. Kunnen we dit weekend even een pauze nemen van je werk? Misschien de laptop thuislaten en er een moordvrije zone van maken?'

Ik lachte, hoewel ik de oplader strakker vastgreep. Hij had makkelijk praten over werk op de pauzestand zetten, hij kon nu eenmaal geen brisket roken voor zijn foodtruck als we op de boerderij waren. En als Sal in het weekend belde met een probleem, zou hij heus wel opnemen. De foodtruck was zijn zaak. Misdaad was de mijne. Soort van.

Maar hij had gelijk. Wekenlang hadden we elkaar slechts sporadisch gezien: een eetpauze van twintig minuten in het foodtruckpark, af en toe een stompzinnige film op Netflix en halfslaapseks die 's ochtends bijna als een droom aanvoelde.

'Goed dan.' Ik liet de oplader liggen, ademde uit en had bizar genoeg nu al het gevoel dat ik een ledemaat miste.

'Tuurlijk. Familietijd. Geen moord. Beloofd.'